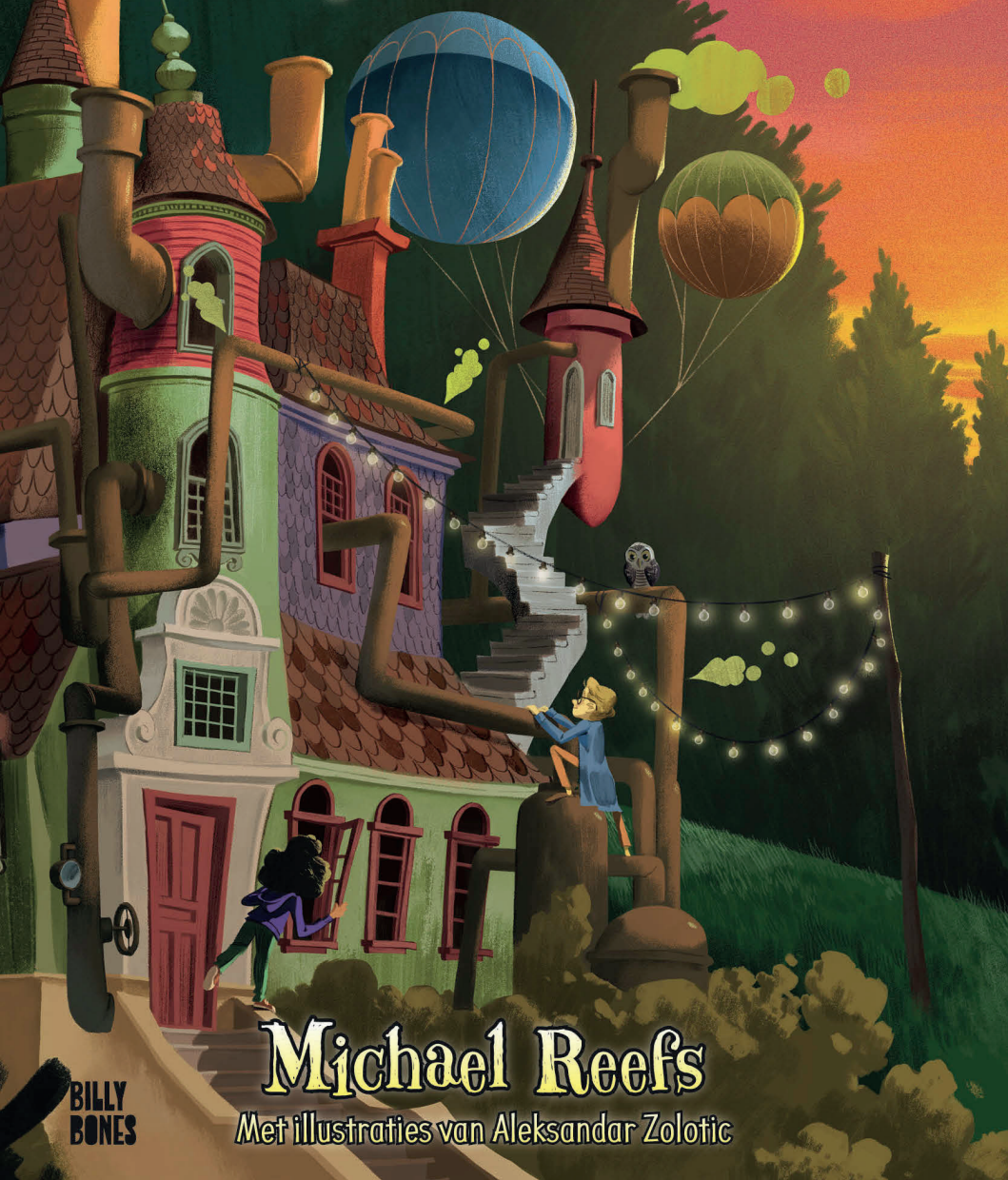


8+

Marie Boe

Het spook van Villa Donkerhout



Michael Reefs

Met illustraties van Aleksandar Zolotic

BILLY
BONES

"Als je bent begonnen
wil je *Marie Boe* in één
keer uitlezen."

- Ilse, 9 jaar

Hoi, ik ben Marie Boe en samen met Jasper
ben ik de hoofdpersoon van dit verhaal. Wij
gaan iets heel spannends beleven. Kijk
maar eens wat andere Spokenjagers
van ons avontuur vinden!

"*Marie Boe* is leuk,
spannend, vol mysterie en
leest heerlijk weg."

- Ilithya, 9 jaar



"Dit is een spannend en leuk boek vol avontuur waarin je snel verder wil lezen."

- Vygo, 9 jaar en
Quyn, 7 jaar

"Wat een leuk en spannend BOE(k) om te lezen!"

- Eefje, 12 jaar

"Door dit spannende verhaal heb je het gevoel dat je erbij bent. Je voelt de magie en het avontuur!"

- Jona, 11 jaar

"Ik heb *Marie Boe* met veel plezier en in één adem uitgelezen!"

- Jelte, 10 jaar

Marie Boe
Het spook van Villa Donkerhout

Marie Boe

Het spook van Villa Donkerhout

Michael Reefs

Met illustraties van Aleksandar Zolotic





BILLY BONES

Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

Eerste druk, juli 2021

Tekst © Michael Reefs

Cover en illustraties © Aleksandar Zolotic

Omslag belettering © BILLY BONES, Amsterdam 2021

Deze uitgave © BILLY BONES, Amsterdam 2021

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789030507871

NUR: 282

www.billybones.nl



AHOOOY LEZER!

Wat spannend dat jij *Marie Boe – Het spook van Villa Donkerhout* gaat lezen!

Bij BILLY BONES maken we boeken die kinderen met veel plezier oppakken. Lezen is namelijk niet alleen heel leuk, maar ook nog eens heel belangrijk. Wist jij dat je je beter leert inleven in anderen, door het lezen van verhalen? Hoe cool is dat?!

En nog een leuk feitje over het boek dat jij nu vasthoudt: wist je dat de schrijver, Michael Reefs, bekend staat als de schrijver die álle kinderen met plezier laat lezen?

Wij zijn heel benieuwd wat jij van *Marie Boe – Het spook van Villa Donkerhout* vindt. Wil je ons dit laten weten? Dat vinden we hartstikke leuk! Laat ons dan ook gelijk weten wat jij het spannendste stukje vond!

Je kunt het mailen naar info@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

Team BILLY BONES

OP DE HOOGSTE GOLF

Het rommelde in de lucht, hoog boven Zilvermaaneiland. Er was storm op komst.

Marie Boe zat in de grootste en oudste boom van het eiland. Ze keek naar de zee. Woeste golven spatten beneden aan de klif op het strand uiteen. Verslagen trokken ze zich weer terug, om opnieuw een aanval op het strand voor te bereiden.

Was Jasper er maar. Met hem zat Marie soms urenlang in deze boom. Ze smeden samen allerlei plannen om mensen in het dorp te bespieden. Dat deden ze graag. Vooral Jasper, die was nóg nieuwsgieriger dan Marie. Maar hij moest vandaag zijn moeder helpen op de boerderij.

Marie draaide zich om en ging rechter op de brede tak zitten. Ze keek uit over Zilvermaaneiland, tot aan het gigantische Schaduwbos. Daarachter woonde niemand meer. Dat deel stond vol met verlaten huizen.

Marie droomde er weleens van naar het Schaduwbos te gaan, maar haar oma had dat ten strengste verboden.

Ze slaakte een diepe zucht toen ze aan haar lieve oma teruggedacht. Oma Boe was nog niet zo lang geleden gestorven en Marie miste haar erg. Oma was nooit ziek en altijd fit, maar ze werd wel steeds ouder. Haar stoere grootmoeder maakte elke dag een wandeling door het dorp. Ze praatte met iedereen en was altijd op de hoogte van elk eilandnieuwkje.

Nu oma Boe er niet meer was, was het eiland voor Marie een stuk leger. Stiekem zou ze Zilvermaaneiland wel voor even willen verlaten. Maar dat was onmogelijk. Sommige mensen hadden het weleens geprobeerd. Maar iedereen werd door een stevige wind terug naar het eiland geblazen.

Marie wist niet waardoor dat kwam. Iedereen in het dorp zweeg erover. Het was zelfs zo geheimzinnig dat er in boeken ook niets over te vinden was. Volgens oma Boe was dat beter zo en moest niemand te veel vragen stellen. En dat deed dan ook niemand.

Maar Marie zat vol met vragen. Ze was nieuwsgierig naar de wereld buiten Zilvermaaneiland.

Toen Marie weer de andere kant op keek, merkte ze ineens iets vreemds op in de zee. Eerst leek het een zwart puntje, dat op een hoge golf danste. Maar toen het dichterbij kwam, herkende Marie er een vorm in. Het was een bootje.

Marie sprong bijna overeind van blijdschap. Wankelend hield ze zich aan de brede boomstam vast. Ze probeerde haar evenwicht weer te vinden. Daarna klom ze naar beneden.

Wat was dat voor bootje? Ze kneep haar ogen tot spleetjes en probeerde te zien wie erin zat. Dat was nog niet zo gemakkelijk. Zat er wel iemand in?

Maries ogen werden steeds groter terwijl ze uit de boom klom. Ze liep tot de rand van de klif. De zee-wind die in haar gezicht blies was koud.

Het bootje op de hoogste golf kwam snel dichterbij. Toen het zo dichtbij was dat Marie alles goed kon zien, zag ze dat er niemand in zat.

Dat was jammer. Ze had stiekem gehoopt dat het



eiland bezoek zou krijgen. Maar dat was onmogelijk.

Toch was het bootje niet helemaal leeg. Er lag iets in, iets rechthoekigs.

Marie was zo opgewonden dat ze steeds harder ging rennen. Bij het idee wat er in dat bootje kon zitten, kriebelde het in haar buik. Ze rende de steile trap af naar het strand.

Marie trapte haar schoenen uit. Op blote voeten rende ze verder over het zand. Haar hartslag maakte net zulke sprongen als de golven. Het bootje kwam steeds dichterbij. Nog maar een paar meter, dan zou het op het strand terechtkomen.

Marie twijfelde en hield haar pas in. Wat als iemand zich in het bootje verstopt had? Haar oma had haar altijd geleerd goed op te letten.

Daarom rende Marie naar een hoge rots die uit het zand stak. Het was een prima verstoppiek.

Vanachter de rots hield Marie het naderende bootje in de gaten. Nog maar een paar seconden en dan...

Het bootje kwam met een klap in het zand terecht.

Houtsplinters vlogen door de lucht. Er bleef niet veel van over.

Marie zuchtte opgelucht. Er had niemand in het bootje gezeten. Alleen dat rechthoekige ding.

Ze kwam achter de rots vandaan en liep stapje voor stapje naar het verwoeste bootje toe. Toen zag ze wat voor voorwerp het was.

Marie hapte naar adem. Het was een oude versleten reiskoffer. De koffer van oma Boe! Ze herkende hem meteen. Er zaten dezelfde gekleurde lappen stof op. Er hing een kaartje aan het handvat bovenop. Marie draaide het kaartje om. In een krullerig handschrift stond geschreven:

Aan Marie Boe: Let goed op deze koffer en verlies hem nooit uit het oog. Wat er ook gebeurt, laat deze koffer niet in verkeerde handen vallen.

JANNA STORM

Marie begreep er niets van.

Oma ging nooit weg zonder haar koffer. Het was haar dierbaarste bezit. En haar grootste geheim. Niemand wist wat er in die koffer zat. Oma praatte er niet over. Als iemand er vragen over stelde, dan negeerde ze die.

Vlak voordat ze stierf was de koffer ineens verdwenen. Marie had gevraagd waar hij was gebleven. Oma had alleen maar geglimlacht.

Waarom vond oma het niet erg dat de koffer spoorloos verdwenen was?

Marie fronste en keek snel om zich heen. Zat haar oma hierachter? Of haalde iemand een grap met haar uit? Wat gebeurde er?

Marie was negen. Ze wilde niet de rest van haar leven op een koffer letten en hem overal mee naartoe sleuren! Als oma, of iemand anders, dat werkelijk

dacht, dan had ze zich vergist. Marie zou de koffer netjes naar huis brengen en aan haar ouders geven. Probleem opgelost.

Ze trok het kaartje van het handvat af. Dat stopte ze in de diepe zak van haar vest. Ze rilde. De zeewind was zo koud dat ze bijna bevroor.

Ze was nog steeds ontzettend nieuwsgierig. Wat zat er toch in de koffer? Wat als ze hem nu zou openmaken? Dan ontdekte ze eindelijk het grootste geheim van haar oma.

Met een ruk trok ze aan de sluiting van de koffer. De twee metalen klipjes bleven stevig op hun plek. Hoe hard Marie er ook aan trok, ze lieten niet los. Ze probeerde haar vingers in de opening te duwen. Ook dat lukte niet. De koffer leek wel met lijm dichtgeplakt te zijn.

Marie legde de koffer plat op de grond. Misschien hielp dat. Zo hard ze kon trok ze aan het handvat. Er gebeurde niets. De koffer ging niet open.

Marie slaakt een diepe zucht. Ze gaf het op. Die koffer was niet open te krijgen.

Intussen verdween de zon al langzaam achter de horizon. Het was tijd om naar huis te gaan. Nog even en Zilvermaaneiland zou in duisternis worden gehuld.

Marie pakte de koffer op en liep naar de trap. Onderweg naar de klif trok ze haar schoenen weer aan. Hijgend stond ze halverwege de trap uit te puffen. Hoe kreeg ze die zware koffer omhoog? Steeds harder duwde ze hem de volgende tree op.

Eindelijk bereikte ze de top van de klif. Ze trok de koffer achter zich aan, tot ze weer bij de grote boom was.

De oude knotwilg stond in het zuidwesten van Zilvermaaneiland. Dat was ver weg van de huizen waar iedereen woonde. Bij de boom begon een smal kronkelpaadje van zand. Dat liep helemaal door tot in het dorp.

Marie volgde het pad terug. Onderweg neuriede ze een liedje dat haar oma altijd zong vlak voordat Marie ging slapen. Oma zei dat dat liedje hielp tegen nachtmerries. Ze werd er altijd rustig van.

Ze bleef piekeren over de koffer. Waarom was hij

eerst verdwenen? En hoe kon het dat hij nu ineens terugkwam in een bootje? Had oma dit bedacht vlak voordat ze stierf? Waarom had ze hem niet naar haar ouders gestuurd? Of naar iemand anders van Zilvermaaneiland? Maries oma had veel vrienden.

Marie dacht diep na en zag daardoor te laat dat er iemand op het zandpad stond. Iemand op wie ze absoluut niet zat te wachten.

Het was Janna Storm, een meisje uit haar klas. Janna werd al bijna elf. Ze was de oudste van iedereen omdat ze een keer was blijven zitten. Janna zocht Marie vaker op. Ze verscheen zomaar op de gekste plekken. Dan sprong ze ineens uit de struiken tevoorschijn. Ze had de grootste lol als ze Marie kon plagen.

Marie vond haar allesbehalve aardig.

'Wat heb je daar, Marie?' vroeg Janna. Ze legde extra veel nadruk op 'Marie', alsof ze eigenlijk vroeg: *Wat moet je met die koffer, Marie? Maak hem eens open!*

Die vervelende Janna! Zwijgend liep Marie in een



boog om haar heen. Janna was bijna een kop groter en greep Marie bij haar bovenarm.

Marie stond stil. Wat er ook gebeurde, Janna mocht niet merken dat Marie bang voor haar was.

Janna schoot in de lach. 'Waarom trilt je hand zo, Marie Boe?'

'Gaat je niks aan,' zei Marie met opeengeklemd kaken. 'Laat me met rust.'

Maar dat deed Janna niet. Marie kon het wel vergeten om stilletjes naar huis te gaan.

Ze speurde de omgeving af. Wat nou als ze de koffer liet staan en ervandoor ging? Janna kreeg de koffer toch niet open. Dus dan was er ook niet zoveel aan de hand.

Wat er ook gebeurt, laat deze koffer niet in verkeerde handen vallen. Dat stond op het kaartje. Marie zuchtte. Dus nee, de koffer achterlaten bij Janna was geen goed idee.

'Ik ben zo benieuwd, Marie!' drong Janna met een overdreven stemmetje aan. 'Wat zit er in de koffer?' Eindelijk liet ze Marie los. Ze bukte en haar handen gleden over de sluiting. Vlug probeerde ze de koffer open te trekken, maar ook haar lukte het niet.

‘Ik weet niet wat erin zit,’ gaf Marie toe. ‘Hij was van mijn oma.’

‘O ja!’ Janna kwam weer overeind. ‘Jouw oma nam die koffer overal mee naartoe!’ Ze zette haar handen in haar zij. ‘En nu heb jij die koffer. Waarom? Wat moet je ermee? Zullen we hem samen openmaken?’ Ze trok opnieuw ruw aan de klepjes van de koffer.

Marie keek nerveus om zich heen. Ze stond te trillen op haar benen.

‘Die... koffer... moet... open!’ Janna rukte aan de koffer en trok hem uit Maries handen.

‘Waarom laat je me niet met rust?’ smeekte Marie.

‘Omdat ik ook wil weten wat er in die koffer zit.’ Janna bleef aan de koffer trekken. Straks maakte ze hem nog kapot!

Marie keek in paniek om zich heen. Waarom was ze niet stoer genoeg om tegen Janna te zeggen dat ze moest ophouden? Iets te zeggen waardoor ze haar met rust zou laten?

‘Hé!’ riep iemand. ‘Janna, laat Marie met rust!’

MET DE KOFFER NAAR HUIS

Een lange magere jongen met een bril die te groot voor zijn gezicht was duwde Janna ruw opzij. Janna verloor haar evenwicht en viel op de grond.

‘Bedankt, Jasper,’ zei Marie. Ze hapte naar adem.

‘Waarom laat je Marie niet met rust?’ vroeg Jasper boos aan Janna. ‘Ze heeft je nog nooit wat gedaan en toch val je haar altijd lastig.’

‘Waar bemoei je je mee?’ Janna krabbelde overeind en trok aan de zoom van haar jas. ‘Ik heb je al vaker gewaarschuwd, brillenmans.’

Jasper ging voor Marie staan. ‘En toch doe ik het,’ zei hij vastberaden.

Marie keek vol bewondering toe. Als je Jasper zo zou zien, dan zou je niet snel zeggen dat hij het tegen Janna durfde op te nemen. Hij was niet gespierd genoeg om haar er flink van langs te geven. En toch beschermde hij Marie altijd. Hij hoefde er niets voor

terug. De bijzondere band die ze hadden was meer dan genoeg voor hem.

Janna snoof diep en ging er toen vandoor. 'Ik krijg je nog wel, Marie Boel!' riep ze zonder om te kijken.

Eindelijk kon Marie opgelucht ademhalen.

'Wat heb je daar eigenlijk?' Jasper wees naar de koffer. 'Is dat niet de koffer die je oma altijd overal mee naartoe nam?'

'Ja!' antwoordde Marie. 'Gek, hè? Weet je wat nog veel gekker is? Hij lag in een bootje dat hard op het strand terechtkwam. Er hing een kaartje aan.' Marie haalde het kaartje uit haar jaszak. Ze gaf het aan Jasper.

'Dus jij moet nu op de koffer letten?' vroeg Jasper verbaasd toen hij het kaartje gelezen had. 'Weet je dan ook wat erin zit?'

'Nee, ik krijg hem niet open.'

'Mag ik eens proberen? Ik ben zo benieuwd!' Nieuwsgierig boog Jasper zich over de koffer heen en trok aan de klipjes. Ook hij kreeg de koffer niet open.

'Ja, ik wil het ook weten,' gaf Marie tot haar eigen

verbazing toe. Net was ze juist van plan geweest de koffer aan haar ouders te geven. Met grote ogen keek ze Jasper aan. 'Wat als er iets vreselijks in zit?'

Jasper trok zijn wenkbrauwen op. 'Iets vreselijks? Zoals wat?'

Daar had Marie al vaker over nagedacht, toen haar oma de koffer nog bij zich droeg. Wat als er dure juwelen in zaten? Of bijzondere boeken? Oma Boe hield van lezen.

Marie haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Zullen we thuis samen proberen om hem open te maken?'

Jaspers ogen glinsterden, alsof hij er sterrenstof overheen had gestrooid.

'Goed plan,' zei hij dolblij. 'Zullen we naar jouw huis gaan?'

'Dat wilde ik net voorstellen.'

Het huis van Marie stond aan de hoofdweg. Het had veel weg van een reusachtige theepot. Tenminste, daar vond Marie haar huis altijd op lijken.

Zelfs het tuitje zat eraan vast. Dat was een speciale



buis waar de overgebleven deeltjes van de Zilverklei als stoom uit geblazen werden. Als je je ogen bijna helemaal dichtkneep, kon je zelfs kleine lichtgevende deeltjes in de stoom zien.

Zilverklei was belangrijk voor de huizen op Zilvermaaneiland. De speciale klei zorgde voor stroom en hield binnen alles lekker warm. Het was alleen op Zilvermaaneiland te vinden en werd in grote ovens verbrand.

Via een heleboel pijpen en buizen die over het hele eiland liepen, werd de Zilverklei naar alle huizen vervoerd. Zodra de klei was verbrand, vlogen ze er als kleine deeltjes weer vandoor. 's Nachts daalden al die deeltjes vanuit de lucht neer op de straten van Zilvermaaneiland. Een speciale veger ruimde het op en bracht het terug naar de grote ovens. En dan begon alles weer opnieuw.

Marie zette de oude reiskoffer achter zich neer. Ze haalde diep adem en belde toen aan. De bel leek net een theezakje. Door aan het touwtje te trekken, klonk er binnen een luide gong.



Maries vader deed open. Hij keek vluchtig naar de twee vrienden en glimlachte toen.

‘Nu al terug, Marie?’ vroeg hij opgewekt.

Marie maakte zich zo breed mogelijk. Hopelijk zag haar vader de koffer niet.

‘Het was te koud,’ verzon ze snel. ‘Ik ga met Jasper naar mijn kamer, is dat goed?’

‘Geen probleem. Je moeder en ik zijn de woonkamer aan het behangen. We eten dus wat later. Mevrouw Sterrenkruid zorgt voor het eten.’ Hij keek Jasper met een glimlach aan. ‘Eet je mee, Jasper?’

‘Nou... ehm.’ Jasper staaarde naar de grond. Marie wist wel waarom. Jasper kon nooit nee zeggen. Altijd als ze hem iets vroeg, zei hij vrijwel meteen ja. Ook als hij iets eng vond of er eigenlijk gewoon helemaal geen zin in had.

‘Eet nou maar gewoon mee,’ fluisterde Marie hem toe. ‘Dan hebben we langer de tijd.’

Verrukt keek Jasper weer op. ‘Ja, meneer Boe, ik eet graag mee!’

‘Helemaal goed. Nou, kom binnen, jongens!’

Marie wachtte nog even voordat ze de kleine hal binnenstapte. Haar vader mocht de koffer absoluut niet zien. Anders zou hij vragen hoe ze eraan kwam.

Maries vader draaide zich eindelijk om en liep naar de woonkamer. Marie haastte zich snel naar de trap.

‘Vlug,’ zei ze tegen Jasper.

Hij struikelde bijna over het vloerkleed. Jasper was niet breed en dus kon hij de koffer bijna niet verborgen houden. Ze probeerden zo snel mogelijk met de koffer de trap op te sprinten. De koffer veroorzaakte telkens een harde bonk als Marie op een nieuwe tree stapte.

‘Stiller!’ fluisterde Jasper.

Het was al te laat. Vanuit de woonkamer kwamen er voetstappen dichterbij. Marie duwde de koffer vlug voor zich uit. Ze bleef stokstijf staan toen haar moeder haar riep.

"Dit is een spannend en leuk boek vol avontuur waarin je snel verder wil lezen."

- Vygo, 9 jaar en
Quyn, 7 jaar

"Wat een leuk en spannend BOE(k) om te lezen!"

- Eefje, 12 jaar

"Door dit spannende verhaal heb je het gevoel dat je erbij bent. Je voelt de magie en het avontuur!"

- Jona, 11 jaar

"Ik heb *Marie Boe* met veel plezier en in één adem uitgelezen!"

- Jelte, 10 jaar

**"Michael Reefs
schrijft áltijd
spannende boeken!"**
- Aynara, 11 jaar

Hé, Jasper hier. Wat vond je van
dit avontuur?! Wil je dat anderen laten
weten en lijkt het je leuk om met je reactie
in het boek te komen? Mail dan naar:
info@billybones.nl

**"Je wordt vanaf de
eerste bladzijde als een golf
helemaal meegezogen in het
avontuurlijke verhaal!"**
- Luca, 11 jaar



Van de bestsellerauteur van
De Tempeljagers is er nu
Marie Boe

Marie Boe woont op **Zilvermaaneiland**,
een sprookjesachtige plek waar de tijd
lijkt stil te staan. Op een middag spoelt
de **geheimzinnige koffer** van
haar pas overleden oma
aan op het strand.

Marie en haar beste vriend
Jasper proberen het **mysterie** te
ontafelen. Maar dan blijkt dat ze
op het punt staan om het échte
geheim van Zilvermaaneiland te
ontdekken. Wie is de mysterieuze
Geestenkoning en wat zit er
toch in haar oma's koffer?



9 789030 507871

www.billybones.nl

Check de boektrailer!



'Michael Reefs krijgt alle kinderen
aan het lezen.' - Boekenkrant

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

MAGISCH

AVONTUUR

MYSTERIE

